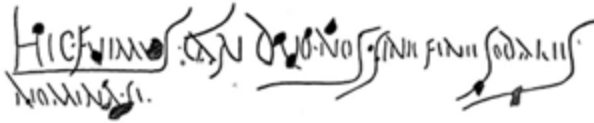


Presentació



*Hic fuimus cari duo nos sine fine sodales.
Nomina si [quaeris...
(CIL IV 8162)*

SINE FINE SODALES, amics, companys sense limitació espacial ni temporal. No podíem haver escrit cap frase millor que la trobada en aquesta inscripció pompeiana per a expressar el nostre sentiment envers l'amic desaparegut. Si el nom voleu saber-ne, Xavier Gómez Font.

Bertomeu Xavier Gómez i Font, segon i últim fill de Francesc i Encarnació, va nàixer a Fondegulla, la Plana Baixa, el 19 de novembre de 1962 i va morir a València el 13 de novembre de 2009. Al seu poble natal i a Sogorb va cursar l'ensenyament primari per a continuar els estudis de secundària a l'Institut Honori García de la Vall d'Uixò. Mesos abans de la seua majoria d'edat va entrar en contacte amb la Universitat de València, de la qual no es va deslligar mai. En juny de 1985 es va llicenciar en Filologia i va començar el seu particular idil·li amb la nostra *alma mater*, que va honorar, engrandir i enlluernar amb el seu esforç infatigable. Els qui van tenir la sort de conèixer-lo saben que no exagerem en absolut. Des de la docència, la investigació, la gestió i el compromís amb la institució i els companys i companyes, va treballar intensament tota la seua vida.

Es va incorporar a la docència com a Professor Contractat el mateix any de la seua llicenciatura i dos anys després va treure la plaça de Professor Agregat de Batxillerat, que va poder compaginar amb un contracte d'Associat a temps parcial a la Universitat. Sem-

pre al departament de Filologia Clàssica de la Facultat de Filologia, en octubre de 1990 torna a la seua dedicació a temps complet, ara com a Titular d'Escola Universitària interí. Mai no va amagar el seu orgull de considerar-se professor de secundària, encara que des d'aleshores únicament es va dedicar a l'ensenyament superior. En agost de 1992, la interinitat va convertir-se en propietat per a finalment, en desembre de 2000, assolir la plaça de Titular d'Universitat que ostentava al final dels seus dies. Per la seua modèstia innata, no va mostrar mai interès d'arribar a Catedràtic, però és evident que si la seua partença no hagués estat tan prematura, hi hauria arribat irremeiablement.

A banda d'alguns treballs sobre didàctica del llatí i sobre lingüística llatina, especialment de la seua època de professor d'institut i, val a dir-ho, en la corda de les inquietuds del nostre enyorat company Antoni Viñas, molt prompte va centrar la investigació en dos camps: l'epigrafia llatina i l'humanisme, com deia el perfil de la seua plaça, o els humanistes del País Valencià i les inscripcions del País Valencià, si volem ser més exactes.

Als estudis sobre l'humanisme va entrar de la mà del professor Jordi Pérez Durà, qui va dirigir la seua tesi doctoral «**Andreu Sempere**, retòric i gramàtic», defensada en novembre de 1994. L'equip d'investigació al departament es completava amb els professors Josep Maria Estellés, Ferran Grau i Concha Ferragut, principalment. Nombroses publicacions individuals i conjuntes, així com freqüents participacions en congressos són el fruit d'aquesta feina que encara continua.

Un altre company tristament desaparegut, Josep Corell, va ser qui va contagiar Xavier amb el verí de la recerca epigràfica. Junts es van recórrer la geografia del País Valencià per a catalogar i revisar de primera mà tots els epígrafs llatins coneguts i fins i tot incorporar a aquests noves troballes. Ferran Grau i Concha Ferragut, de bell nou, i Ricardo Hernández, també del departament de Filologia Clàssica, van col·laborar en nombroses ocasions amb Xavier i amb el mestre Corell fins a l'últim moment i són en l'actualitat els continuadors d'aquesta important escola.

Si parlem de la gestió universitària comprovarem que Xavier va ser igualment generós. No evitava càrrecs ni participació en òrgans on pensava que podia ser útil per als seus companys i companyes, que òbviament ens sentíem ben tranquils sabent que ell hi era. Delegat sindical de la Junta de PDI en representació de l'STEPV

des de 1990, membre de la Junta de Facultat des de 1991, de la Comissió d'Investigació de 1998 fins 2004, membre del Claustre des de 2002, de la Comissió de Professorat des de 2005, Secretari de la Facultat des de 2005, són algunes mostres del seu constant compromís.

La defensa de la llengua i cultura catalanes va ser un altre vessant del seu treball. Des del primer dia va impartir la seua docència en català tant als instituts on va treballar com a la Universitat. La major part de la seua investigació també va ser publicada en la nostra llengua. Igualment les seues xerrades, conferències i participacions en congressos. Va ser assessor del Servei de Política Lingüística de la Universitat de València, en l'àrea de terminologia, membre de la Coordinadora Enric Valor per la Normalització Lingüística, membre del Consell Directiu de la Bernat Metge, Institut Cambó. En suma, un *philologus*.

Studia Philologica Valentina, vehicle d'expressió del Departament de Filologia Clàssica, ret aquest merescut homenatge a un dels nostres companys més volguts i admirats. Pel caire científic especialitzat d'aquesta publicació hem limitat les aportacions a les dues línies d'investigació que van ocupar la major part del quefer de Xavi, l'epigrafia i l'humanisme, l'humanisme i l'epigrafia, perquè sincerament no sabriem posar-ne cap d'elles darrere de l'altra. Molts companys i companyes filòlegs i filòlogues ens han fet propostes de participació que malauradament no hem pogut incloure per aquest motiu. Una ullada a l'índex del volum serveix per a mostrar que els col·laboradors estan entre els millors especialistes d'ambdues disciplines. Algú no ha pogut estar per excés de treball i ens ha demanat disculpes, que no són necessàries. Desenes han volgut estar presents a la *Tabula in Memoriam*. A tots i a totes, moltíssimes gràcies per la vostra col·laboració. Els editors hem intentat posar la mateixa cura que Xavi posava en els seus treballs en aquesta obra col·lectiva en què celebrem haver tingut el plaer i l'honor de conèixer-lo.

Entre els treballs d'aquest volum dedicats a l'Epigrafia, quatre se centren en temes relacionats amb aspectes formals, com ara la mètrica o diferents fórmules, els de R. Carande, C. Fernández, R. Hernández, M^a T. Muñoz. Altres quatre, el col·lectiu de J. Carbonell, H. Gimeno i G. González, el de J. Gómez Pallarés i el de M. Mayer, estudien aspectes relacionats amb *realia* o amb personatges concrets d'època romana. Altres revisen o amplien el catàleg

d'inscripcions del País Valencià; són el de J. Corell, C. Ferragut i F. Grau, el de J. d'Encarnação i l'aplicació didàctica de J. Pérez Asensio. J. del Hoyo ens presenta un interessant treball que conjuga ortografia i fonètica. J. Velaza, una peça inèdita procedent de Fraga. I. Velázquez i J. Gómez-Pantoja, una altra procedent de La Hoya (Murcia). Hem volgut afegir en «altres epigrafies» l'estudi de J. Redondo sobre una inscripció hel·lenohebrea, que ja havia captat l'atenció de Xavier Gómez i Josep Corell.

Quant al capítol d'Humanisme i Tradició clàssica, trobem des de treballs sobre autors del s. XV, com els de J. Sanchis i X. Espluga, fins al s. XVIII, cas del de J. L. Teodoro. Entre aquests, estudis sobre diferents humanistes valencians, com ara el de R. Cantavella, el de F. Grau, J. M^a Estellés i J. Pérez Durà, o els d'A. Narro i E. Sánchez-Salor, però també sobre autors andalusos com Nebrija, de qui s'ocupa F. González Vega, o castellans com Pedro Ambrosio de Onderiz, a qui dedica el seu treball M^a C. Bosch. En tots ells és palesa la voluntat dels autors d'acostar-se als temes que interessaven a Xavier Gómez, així com l'afecte que li professaven.

CONCHA FERRAGUT
CARLES PADILLA